

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Kong Pharao vaagnet en Morgenstund

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Kong Pharao vaagnet en Morgenstund", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946, 1944-1964*, s. 69. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid65301/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

- Ham Galgen vented om Dage tre,
Det gottede Krager og Ravn!
- 21 Som Josef spaaed, saa gik det Alt,
Og Skjænkeren kom i sit Stade,
Men flux af Minde ham Josef faldt,
Paa Hoimænd sig Ingen forlade!
- 22 Paa Een dog Josef forlod sig mest,
Som høiere er end de Store,
Og mindes Smaafolk dog allerbedst
Som idelig det er at spore.
- 23 Det er Vorherre i Himmerig,
Som alle Ting haver at raade,
Vel bie lader Han tit paa Sig,
Desmere dog voxer Hans Naade!
- 24 Det vared længe, to hele Aar,
Før Josef blev nævnet til Hove,
Thi der for Viisdom det altid gaaer
At vinde ved Intet at vove!
-

No. 19.
Josefs Ophøielse.

Samme Melodi.

- 1 Kong *Pharao* vaagned en Morgenstund,
Da var han saa ilde tilmode,
Han drømde sært i uroligt Blund,
Det tykdes ham ei for det Gode!
- 2 Thi lod han kalde de kloge Folk,
Som vidste til Punkt og til Prikke,

- Hvad skrevet havde hver Drømme-Tolk,
Men Pharao trøstede de ikke.
- 3 Da randt den Skænker hans Synd ihu,
Hans Feiltrin ved Hoffet at sige,
Han meldte: Herre, jeg mindes nu
Mit Fald og min Frelse tillige!
- 4 Din Overkok og din Tjener her,
Vi faldt i vor Herres Unaade,
Bag Fængslets Mure og Graven nær
Vi sørgede da over al Maade.
- 5 Vi drømte sært i det sorte Hul
Til Hoveder saare at bryde,
En ung Ebræer saa tankefuld
Dog vidste det godt at udtyde;
- 6 Alt som han spaaede, det saa tilgik,
Det Onde saavel som det Gode,
Din Kok sin Høihed i Galgen fik,
Din Skænker igien kom paa Fode!
- 7 Saa løbe nu hvo tilbeens er rap,
Den Viismand til Hove at bringe!
Saa mæled Kongen, da løb om Kap
Hans Svende som fløi de paa Vingel
- 8 Til Kongen *Josef!* til Kongen strax!
Gienlød det i Ulykkes-Gaarden;
Med Klæder rene, med Kniv og Sax,
Kom Pynten og Sagen i Orden.
- 9 En Drøm jeg havde, var Kongens Ord,
De Lærde kan ei den forklare,

Men du, jeg hører, med Viisdom stor
Alt Hemmeligt kan aabenbare.

- 10 Da svared Josef, den Svend saa prud,
Han kunde sin Tale vel føie:
Hvo kan med Viisdom foruden Gud
Kong Pharaos Hjerter fornøie!
- 11 Da sagde Kongen: jeg drømde saa,
Jeg stod mig ved Floden dærnede,
Da op der steg af Ægyptens Aa
Syv Kiør baade faure og fede;
- 12 Men efter dem kom en anden Trop,
Syv Kiør baade magre og fule,
De Magre slugde de Fede op,
Men kom sig dog ikke en Smule!
- 13 Det samme Under jeg saae igien
Paa Axene fulde og svange,
Der har du Drømmen, forklar mig den!
Da ærer jeg dig over Mange.
- 14 De Drømme, Konge! var Josefs Svar,
Betyde kun Eet og det Samme,
Derved Dig Herren betegnet har,
Hvad brat Dig skal times og ramme!
- 15 Du først maa vente syv fede Aar,
De Magre dem følge i Hælen,
Saa hvad der levnes kun lidt forslaaer,
Af Livet udpines da Sjælen!
- 16 Men hør nu, Konge! et gyldent Raad,
Det Bedste, som Nogen kan give,

For Hungersnød og for Hulkegraad,
Saa Folket maa holdes i Live!

- 17 Befal en from og forstandig Mand
At samle og holde tilrede
Den femte Part over alt dit Land
Af Høsten i Aarene fede!
- 18 Lad Misvext komme da, som den maa!
Ei lægger dog Landet den øde,
Det rige Forraad skal godt forslaae,
Til atter du høster Afgrøde!
- 19 Det Raad af Kongen fik Lov og Priis,
Han sagde, med Bod for sin Vaande,
Slet Ingen som du er from og viis,
Du taler af Himmels Aande,
- 20 Bestyr mit Huus og regier mit Land!
Du veed deres Bedste at ramme,
Kun paa min Throne din Overmand,
Vor Magt er for Resten den samme!
- 21 Da gav ham Kongen sin Guldring klar,
Han brugde til Brev at beseigle,
Af Guld en Kizæde, som selv Han bar,
Ei heller lod Kongen ham feile!
- 22 I Byssus-Klædning fra Top til Taa
Guldkarmen han maatte bestige,
Herolden saae Man da for ham gaae,
Som Drot i Kong Pharaos Rige.
- 23 Saa langt fra Frænder og Fødestavn
Kom Josef til Hæder og Ære,

Som *Runeraader* et Adelsnavn
Ham Kongen befaled at bære!

24 Ham Kongens Skiænker nu rakde Viin,
Hans Navn gik ham aldrig af Minde!
Hvo Dyden kaarer til Dronning sin,
Faaer Lykken til Ledsagerinde!

No. 20.

Jakob og hans tolv Sønner.

Mel. Visen om Axel og Valborg, eller: Egen Melodi af *L. M. Lindeman.*

1 Gud naade mig stakkels gamle Mand!
Jeg fostred mig Sønner fuldmange,
Men sidder nu ene i Hedning-Land,
Sørgmodig og kroget og bange!
Men Lykken, hun vender sig ofte om.

2 Saa klagede *Jakob* med iisgraat Haar;
Før horte var alle hans Sønner,
Han talte da hundred og tretti Aar,
Utallige vare hans Bønner!
Men Lykken, hun vender sig ofte om.

3 Vor Fader! vor Fader! Guds Fred! god Dag!
Saa lød det nu brat om den Gamle,
Og neppe for Taarer og Favnetag
Han kunde sig Tankerne samle!
Saa Lykken, hun vender sig ofte om.

4 Fra elleve Munde omkap det lød:
Til Lykke med Aar og med Ælde!
Vor Broder, din *Josef*, han er ei død,
Han throner i Magt og i Vælde!
Saa Lykken, hun vender sig ofte om.